

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Peygamber Efendimiz (s.a.v) Miladî 20 Nisan 570 tarihinde dünyayı şereflendirmiştir.

Tabi Kamerî aylara göre 12 Rebiulevvel, fil vakasından -ki o sene Ebrehe'nin fil ordusuyla Kâbe'ye saldırmak üzere yola çıkıp, Allah'ın azabına uğradığı senedir- 52 gün sonradır.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bu olaydan 52 gün sonra dünyaya gelmiştir.

Muhterem kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.v) hakkındaki sohbetimize başlamadan önce sohbet hakkında sizlere birkaç şey söylemek istiyorum; dinî sohbetler, genellikle zikir meclisi sayılır. Zikir meclislerinin sevabı çok fazladır. Zikir meclislerine katılmak çok faziletli ve faydalıdır.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) buyurmuştur ki:

- Allah'ın (c.c) yaratmış olduğu bir kısım melekleri vardır ki, bunlara “seyyahun” denir. Ve bunlar devamlı dolaşırlar. Bir cemaat görürler de, eğer o cemaat, gıybet, dünya işleri veya boş lüzumsuz bir konuşma üzerinde iseler, onlardan uzaklaşırlar.

Ancak Allah ve Resûlü'nün anıldığı, helal veya haram meselelerin konuşulduğu dinî sohbet eden bir cemaat gördüklerinde:

- Gelin! Gelin! Bizim yerimiz burası, diyerek diğer melekleri de oraya çağırırlar.

Melekler, o cemaatin etrafında halka olup o cemaat dağılıncaya kadar onlara:

- Yâ Rabbi! Sen onları bağışla, affeyle, diye dua ederler.

Allah (c.c) her şeyi bilmesine rağmen “seyyahun” meleklerle sorar:

- Ey meleklerim! O kullarım orada ne yapıyorlar ve ne konuşuyorlar.

Melekler:

- Yâ Rabbi! Sen her şeyi en iyi bilensin, o kulların senin ve Resûlü'nün (s.a.v) sohbetini yapıyorlar, senin adını zikredip, senin adını yüceltiyorlar, derler.

- Ey meleklerim! O kullarım beni hiç görmüşler mi?

- Hayır Yâ Rabbi! Onlar seni görmemişler,

- Peki, beni görselerdi ne yaparlardı?

- Yâ Rabbi! Onlar seni görselerdi sana âşık olup, senin bütün emrettiklerini yapar, senin bütün yasaklarından kaçınırlardı;

- Ey meleklerim sizler şahit olun ki ben onların kalbine kendi sevgi ve muhabbetimi yerleştirdim. Ey meleklerim onlar benden ne istiyorlar? Melekler:

- Yâ Rabbi! Onlar senin cennetini istiyorlar. Allah (c.c.):

- Peki, onlar benim cennetimi hiç görmüşler mi? Melekler:

- Hayır Yâ Rabbi! Onlar senin cennetini hiç görmemişler. Yine Allah (c.c.) sorar:

- Peki, görselerdi ne yaparlardı? Melekler cevaben:

- Yâ Rabbi! Onlar senin cennetini görselerdi, oraya gitmek için, bütün ibadetleri yapar, bütün sâlih amelleri işlemeye çalışır, gayret ederlerdi. Allah (c.c.):

- Ey meleklerim sizler şahit olunuz ki ben onları cennetime dâhil ettim! Peki, onlar neden korkuyorlar? buyurur. Melekler:

- Yâ Rabbi! Onlar senin cehenneminden korkuyorlar. Allah (c.c.):

- Peki, onlar benim cehennemimi hiç görmüşler mi? Melekler:

- Hayır Yâ Rabbi! Onlar senin cehennemini görmemişler. Yine Allah (c.c.):

- Görselerdi ne yaparlardı? Melekler:

- Yâ Rabbi! Onlar senin cehennemini görselerdi, oraya gitmemek için, hiç günah işlemez ve bütün haramlardan kaçarlardı, derler. Allah (c.c.):

- Ey meleklerim! Siz şahit olunuz ki, ben o kullarımı cehennemimden âzad eyledim ve onlar oradan kalkıp dağılmadan, annelerinden doğduğu ilk günkü gibi bütün günahlarını bağışladım.

Melekler sorar:

- Yâ Rabbi! Sen o kullarını affediyorsun, ancak onların arasında biri var ki; onun oraya gelmekteki amacı, senin adını yüceltmek, senin adını zikretmek ve habibinin sohbetini yapmak değil de bir dünyalık alışveriş, bir menfaat içindir. Borç alıp vermek gibi, onu da affedecek misin?

Cenâb-ı Mevlâ (c.c.):

- Onlar öyle bir cemaat ki, onların yanına gelen şâki olmaz, onların yüzü suyu hürmetine, onu da affettim, buyurmuştur. (Mesabihus Sünne, 1622)

Allah (c.c) hepimize, o cemaatlerden olmayı nasip etsin, âmin.

Muhterem kardeşlerim!

Zikir meclislerinde kişinin kalbine, Allah'ın (c.c) rahmeti ve sekîneti iner ve kişi bunu bazen kendisi de fark eder. Şöyle ki insan sohbette iken, bir bakar ki, kalbine bir rahatlık, huzur ve mutluluk gelmiş. İşte o rahatlık ve huzur kalbe inen rahmetin alâmetidir. Fakat bu rahmete kavuşmak için insan kalbini o esnada her şeyden muhafaza etmeye çalışıp, yalnız Allah'a (c.c) bağlamalıdır. Mutlaka şeyhinin rabıtasıyla oturmaya gayret etmelidir.

Demek ki muhterem kardeşlerim! Sohbet faydasız olmaz, ancak sohbetin bir faydası da kişinin bilmediklerini öğrenip, o öğrendikleriyle de amel etmesidir. Çünkü bilmek başka, amel etmek başkadır. İnsan ne kadar bilirse bilsin, eğer o bildikleriyle amel etmezse, bu kendisine bir fayda sağlamaz.

Muhterem kardeşlerim, kâinatın efendisi, bütün peygamberlerin lideri ve imamı, başımızın tacı Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) hepimize örnek olmalıdır. Onun emsali gelmemiştir ve gelmeyecektir. O her konuda kemâl zirvesine ulaşmıştır. Ve hepimiz O'nu örnek almalıyız.

Nitekim Cenâb-ı Mevlâ (c.c) bir âyeti kerimede buyuruyor ki:

“ (Ey Resûlüm!) De ki: "Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayan ve merhamet edendir.” (*Âl-i İmran, 31*)

Demek ki, Peygamber Efendimiz'e (s.a.v) uymak ve onun yolundan gitmek, bizim için hem dünya hem de ahiret mutluluğuna, huzur ve saadetine vesile olur.

Peygamber Efendimiz'i (s.a.v) genel olarak vasfetmek hiç kimsenin haddi değildir.

Çünkü bizatihi Cenâb-ı Mevlâ, O'nu methetmiş ve buyurmuştur ki:

“Ve şüphesiz sen, pek büyük bir ahlâk üzerindesin” (*Kalem, 4*)

İmam-ı Rabbani (k.s) buyurmuştur ki;

“Ben sözümle Muhammed'i (s.a.v) methetmiyorum, ancak Muhammed'le (s.a.v) sözümü methediyorum”

Aziz kardeşlerim! Cenâb-ı Mevlâ'ya (c.c) trilyonlarca, hamd, şükür ve senalar olsun ki; Muhammedîyiz (s.a.v), en şerefli ümmetiz.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c):

“ (Ey Müslümanlar!) Böylece sizi dengeli (seçkin ve adaletli) bir ümmet kıldık ki, insanlara karşı (adaletin örneği ve hakikatin) şahitler (i) olasınız ve Peygamber de sizin lehinizde şahit olsun.” (*Bakara, 143*)

Peygamber Efendimiz (s.a.v) de bize şahit olacaktır.

Bunun anlamını müfessirler bazı tefsirlerde şöyle açıklıyorlar: Cenâb-ı Mevlâ, gönderdiği her peygamberden ümmetine bildirmesi için söz almıştır ki, eğer Muhammed-ül Emîn olan Peygambere yetişirlerse O'na tâbi olup iman etmeleri için.

İşte kıyamet günü Cenâb-ı Mevlâ ümmetlere diyecek ki:

“Size bildirilmedi mi? Muhammed'e (s.a.v) iman etmeniz gerektiğini peygamberleriniz size söylemedi mi?”

Onlar:

- Hayır Yâ Rabbi! Bize bildirilmedi, deyince Allah Teâlâ, peygamberleri çağırıp onlara soracaktır.

Peygamberler de:

- Yâ Rabbi! Biz onlara senin emirlerini bildirdik tebliğ ettik, deyince şahit olarak Ümmet-i Muhammed (s.a.v) getirilecektir. (Bakara:143/Beyzavi Tefsiri)

Demek ki, bu ümmet, kıyamet günü peygamberlerin vazifesini görecektir. Bu çok büyük bir nimettir. Onun için çok mutluyuz Elhâmdulillah ki Muhammed'in (s.a.v) ümmetiyiz. Allah (c.c) bize bu ümmete layık olmayı nasip etsin, bizi Hz. Muhammed'den (s.a.v) ayırmasın ve bizi O'nun şefaatine nâil eylesin, âmin.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Hangi konuya bakarsak bakalım, Hz. Muhammed'i (s.a.v) her konuda kâmil bir insan olarak görürüz. Tarih bir defa daha yazılacak olsa, O'nun gibi biri daha bulunmaz. Tarihin bütün sayfalarını altın harflerle yazdıran yalnız Hz. Muhammed Mustafa'dır (s.a.v).

Aziz kardeşlerim!

O, çocukluğunda bile oyunlarla değil hep iyi ve faydalı işlerle meşgul olmuştur. Amcası Ebû Talib'in yanında iken, amcası fakir olduğu için, çobanlık yapıp kazandığı paraları eve yük olmamak için amcasına vermiştir. Mekke-i Mükerreme'de gençliğinde, dost düşman herkesin ittifakıyla ismi Muhammed'ül Emîn olmuştur. Muhammed'ül Emîn sağlam ve güvenilir Muhammed (s.a.v) demektir. Kâfirler O'nun doğru söylediğinden emin oldukları halde, kendilerine tebliğ edilen hoşlarına gitmediği için iman etmemişlerdir.

Cenâb-ı Mevlâ:

“ (Resûlüm!) Biz çok iyi biliyoruz ki onların (yani seni ve ahireti yalan sayan bir takım kimselerin) söyledikleri elbette seni üzüyor. Gerçekte onlar seni yalanlamıyorlar, fakat o zalimler aslında, bile bile Allah'ın âyetlerini inkâr ediyorlar.” (En'am, 33)

Aziz kardeşlerim!

Hayatı boyunca güzel ahlâk adına ne varsa hepsi Peygamber Efendimiz'de (s.a.v) toplanmıştır.

Hiçbir savaşta kalbine korku ve kaçma fikri gelmemiştir. Uhud ve Huneyn savaşında 12 kişi dışında herkes kaçmış, Peygamberimiz (s.a.v) savaşı bırakmadan devam etmiştir.

Hz. Ali (r.a) buyuruyor ki:

- Savaşın en kızıştığı zamanlarda bile Resûlullah'a (s.a.v) sığınır ve O'nu kendimize siper ederdik.

O, cömertlik bakımından öyle üstün bir insandı ki, hiç kimseyi boş çevirmezdi, eğer kendisinde varsa verir, eğer kendisinde yok ise Bilâl-i Habeşî (r.a) gönderir;

- Git filan adamdan benim namıma borç al, ben daha sonra ona borcumu öderim, demiştir.

Hatta bir seferinde:

- Yâ Resûlullah! Sizde olduğu zaman veriyorsunuz, olmadığı zaman kendinizi neden bu kadar zorluyorsunuz, diyen Hz. Ömer'e (r.a)

- Allah (c.c) kendi yolunda verilenin karşılığını kat kat verecektir. Ben bunun için emredildim, buyurmuştur.

Resûlullah'a (s.a.v) Allah (c.c) tarafından dağların altın olması teklif edilmiş ama, O kabul etmemiştir. Ve yine eğer isterse padişah ve zengin bir peygamber olması teklif edilmiş, kendisi bir gün aç olup sabretmeyi, bir gün de tok olup şükretmeyi tercih etmiştir.

“Mütevazılık” bakımından yine en üstün O (s.a.v) olmuştur. Kibir, gurur ve büyüklenme hâşâ O'nda (s.a.v) görülmemiştir. Herkesin sözüne değer verip dinlemiş, çağıran bir köle veya çok fakir birisi de olsa davetine icabet etmiştir. O'nu (s.a.v) ilk gören önce korksa da sonradan kuvvetli bir sevgi ve muhabbetten kendini alamamıştır.

Şefkat ve rahmet bakımından yine en üstün insan Resûlullah Efendimiz'dir (s.a.v).

Çocuklara karşı çok şefkatli olup, onları çok sevmiştir.

Hayvanlara karşı da, kendisi çok merhametli olup, insanlara da böyle olmayı tavsiye buyurmuştur.

Resûlullah (s.a.v) bir gün bir bahçeye gittiği zaman, orada bir deve eğilip Resûlullah'a (s.a.v) sahibinin kendisine çok eziyet ettiğini söylemiştir. Resûlullah'da (s.a.v) bu devenin sahibini çağırıp:

- Deven seni şikâyet ediyor. Allah'tan kork ve ona eziyet etme, buyurmuştur.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) develerin üzerinde iken insanların durup sohbet etmemesini, develer üzerine yolculuk ederken durup konuşmak ve sohbet etmek istedikleri zaman develerin üzerinden inilmesini tavsiye buyurarak hayvanlara olan şefkatini sergilemiştir.

Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) en bâriz vasfı da, O'na (s.a.v) en fazla eziyet, hakaret, zulüm edip O'nu (s.a.v) öldürmeye teşebbüs eden insanları affetmesidir.

O, hiçbir zaman kendi nefsi için intikam alma hırsına ve duygusuna sahip olmamıştır. Resûlullah (s.a.v) Efendimiz, çıkmış olduğu bir seferde, savaş esnasında, sahabelerin, elleri bağlı olarak yakalayıp getirdikleri bir adamı görünce, sahabeler:

- Siz kimi yakalayıp getirdiğinizi biliyor musunuz? diye sormuş, sahabeler de,

- Hayır, yâ Resûlullah! Bilmiyoruz, cevabı üzerine;

- O, Sümame kabilesinin reisi Sümame b. Usame'dir. O'nu camiye götürün, güzel yemeklerden ikram edip, ona şefkat ve merhamet gösterin, buyurmuştur.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) Sümame'ye dönerek:

- Ey Sümame! Şu an ne düşünüyorsun?

- Ey Muhammed! (s.a.v), eğer beni öldürmek istiyorsan, biliyorum ki, sahabelerine ve askerlerine saldırıp öldürdüğüm için bunu defalarca hak ettim, ancak beni âzad edersen, ben bana yapılan iyilikleri unutmayan birisiyim. Eğer beni serbest bırakmak karşılığında istediğin para ise, o para sana verilecektir.

- Ey Sümame! Sana Müslüman olmanı teklif ediyorum.

- Benden her şeyi iste, ancak Müslüman olmamı isteme, deyince Resûlullah (s.a.v):

- Onu götürün, buyurmuştur.

Ertesi günün sabahı Sümame'ye aynı teklif yapılmış ve yine aynı olumsuz cevap alınmış. Üçüncü gün yine aynı teklif ve yine aynı olumsuz cevap alınca:

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

- Süname'yi serbest bırakın gitsin, buyurmuştur.

Süname serbest kalınca ilk işi bir kuyunun yanına gidip, banyo yaparak geri dönmek olmuş. Müslüman olmak ve İslâm'la şereflemek istediğini söyleyerek:

- Yâ Resûlullah! Yemin ederim ki bu güne kadar senden nefret ettiğim kadar, hiç kimseden nefret etmiyordum, şimdi ise senden daha fazla kimseyi sevmiyorum. Buraya gelinceye kadar bu belde (Medine) kadar nefret ettiğim bir belde yoktu. Elhâmdulillah Allah (c.c) bana İslâm'la müşerref olmak nimetini verdi. Ben umreye giderken askerlerin beni yakalamıştı, o sebeple yalnız yakalandım. Şimdi izin verirsen yine umreye gitmek üzere yola çıkmak istiyorum.

Resûlullah (s.a.v):

- Sen şimdi Müslüman olarak umreye gideceksin, buyurmuştur.

Resûlullah Efendimiz'e (s.a.v) en fazla eziyeti Kureyşliler yapmıştır. Öyle ki, amcasını ve ashabını şehit etmişler, her türlü hakareti yapmış hatta kendisini öldürmeleri halinde 200 deve ödül bile koymuşlardır. İşte Mekke'nin fethinde esir alınan ve çaresizlikten teslim olan bu Kureyş halkına karşı, Peygamber Efendimiz (s.a.v) Kâbe'nin kapısına çıkarak şöyle seslenmiştir:

- Ey Kureyşliler! Ey Mekkeliler! Şimdi size ne yapacağımı düşünüyorsunuz?

- Doğrusu biz seni merhametli bir insan olarak biliyor ve senden bize bir kötülük geleceğini düşünmüyoruz.

- Ey Mekke halkı o halde hepiniz serbest ve güvenliktesiniz. Allah için hepinizi âzad ettim.

Resûlullah (s.a.v) kendisine yapılan kötülöklere, hiçbir zaman kötölökle karşılık vermeyi düşünmemiş, devamlı iyilikle mukabelede bulunmuştur.

Bir gün çölde yaşayan bir bedevî gelip, Resûlullah Efendimiz'den (s.a.v) ihtiyacı olan bir şey istemiş, Resûlullah Efendimiz (s.a.v) ona birkaç şey verdikten sonra bedevîye sormuş:

- Ben sana bir iyilik yapmış oldum mu?

Resûlullah'tan (s.a.v) beklediğinin çok altında karşılık bulan bedevî;

- Hayır, bana iyilik etmedin, demiş.

Peygamberimizin yanındaki sahabeler, bedevinin üzerine yürüyüp, öldürmek isteyince Resûlullah (s.a.v) sahabelere mâni olup bırakmamış. Herkes evine gidip dağıldıktan sonra, Resûlullah (s.a.v) bedevîyi tekrar çağırarak biraz daha istediklerinden verdikten sonra bir daha sormuş:

- Peki, şimdi sana iyilik yapmış oldum mu?

- Evet yâ Resûlullah! Şimdi bana gerçekten çok iyilik yapmış oldun. Allah (c.c) razı olsun! Çok teşekkür ederim! demiş.

Resûlullah (s.a.v):

- Sahabelerimi çağırırsam, şimdi bu söylediklerini onların yanında da söyler misin?

- Evet, yâ Resûlullah söylerim.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) sahabelerin yanında, bedevîye aynı soruyu sorup, aynı cevabı alınca sahabelere dönerek:

- Ey ashabım! Eğer o zaman sizleri bıraksaydım, siz bu adamı öldürecektiniz ve bu adam cehenneme gidecekti. Bir insanı kazanmak bizim için çok önemlidir. Bu adamla benim aramdaki

olay şu misâle benzer ki; adamın birinin devesi bir gün kaçınca, yanındaki insanlar da ona yardım etmek ve deveyi yakalayıp adama teslim etmek amacıyla peşinden koşmuşlar. İnsanlar deve peşinden koştukça deve daha fazla kaçmaya başlamış, devenin sahibi bu durumu görünce:

- Ey insanlar siz bırakın ben devemi tanıyor ve huyunu biliyorum, siz karışmayın, demiş.

Hemen biraz arpa ve devenin hoşuna gidecek başka yiyeceklerle devesinin kendisine geri gelmesini sağlamış ve yakaladıktan sonra insanlara:

- Ben devemin huyunu sizden daha iyi bilirim, demiş.

- İşte bu bedevînin huyunu da ben sizden daha iyi bilirim, öldürmüş olsaydınız cehenneme gidecekti, şimdi ise hatadan kurtuldu, buyurmuştur.

Muhterem kardeşlerim! Allah Resûlü'nün (s.a.v) vasıfları, peygamber olarak gönderileceği daha önce gönderilmiş kutsal kitaplardan İncil'de Tevrat'ta da bildirilmiştir. Yahudilerin büyük bir âlimi bir gün Tevrat okurken, Peygamberimizin (s.a.v) vasıflarını görmüş ve:

Bütün bu vasıflar Hz. Muhammed'de (s.a.v) var biliyorum. Yalnız burada, âhir zamanda gelecek peygamberin vasıfları arasında, kötülüğe karşı sabretmek ve iyilik yapmak yönünü Hz. Muhammed'de (s.a.v) görmedim. Hele bu yönünü bir tecrübe edeyim, demiş.

Peygamber Efendimiz'e (s.a.v) üç ay vade ile hurma vermiş ve daha borcun vadesinin bitmesine bir ay kala, yani hurmayı verdikten iki ay sonra, Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) kapısını çalmış ve en ağır söz ve hakaretlerle borcunu istemiş. Yalnız bunu yaparken Abdulmuttalip oğullarının borcuna sâdik olmadığını, insanların hak ve hukukuna riayet etmediğini, üzerlerindeki borcu zamanında ödemediğini, Peygamberimiz'in (s.a.v) yakasına yapışıp, sallayarak söyleyince, Hz. Ömer (r.a) hemen kılıcını çekip:

- İzin ver yâ Resûlullah! (s.a.v) şu adamın kellesini uçurayım, demiş.

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

- Dur ya Ömer, sabret! Burada sana düşen, bu adama borcunu güzellikle, kaba söz kullanmadan istemesini ve bana da üzerimdeki borcu geciktirmeden zamanında vermeme söyleyerek nasihat etmektir.

Resûlullah (s.a.v) Hz. Ömer'e:

- Daha borcumun vadesinin dolmasına bir ay varken, bu adam neden kaba söz ve hakaretlerle benden borcunu istiyor demek yerine, Hz. Ömer'i (r.a) adamı korkutmakla suçlamış.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) Hz. Ömer'e (r.a):

- Bu adama olan hurma borcumu, aldığımdan daha fazlasını vererek ödeyin, buyurmuş,

Hz. Ömer, adama verilmek üzere hurma almaya gittiğinde, adam Resûlullah'a (s.a.v) dönerek;

- Beni tanıdın mı ben filan yerde âlimim.

- Peki, bunu ne için yaptın?

- Tevrat'ta yazılı olan âhir zaman peygamberinin vasıfları sana uyuyordu biliyordum. Yalnız bir vasıf vardı ki, o da kötülüğe karşı sabredip iyilikle karşılık vermektir. Bunu sende görmek için yaptım. Şimdi gördüm ki, sen Tevrat'ta geleceği haber verilen, hak peygambersin, diyerek kelime-i şahadet getirmiş.

Böylelikle muhterem kardeşlerim!

Allah Resûlü (s.a.v) hiçbir zaman intikam almak duygusu peşinde olmamıştır. Bu hiç kimsenin yapamayacağı ve kaldıramayacağı yüce bir ahlâktır.

Bir gün Resûlullah (s.a.v) ashabıyla birlikte gittiği bir seferde havanın çok sıcak olduğu bir zaman ki, bu sıcaklık 45–50 dereceyi bulmuştur. Bir dere kenarı bulup, istirahate çekilmişler. Ashab-ı Kirâm, Resûlullah'ı (s.a.v) rahatsız etmemek için, O'na gölge bir yer bulup daha uzak bir yerde dinleniyorlarmış.

Resûlullah (s.a.v) Efendimiz, Allah'a (c.c) güvenerek ve hiçbir şeyden korkmaksızın silahlarını, kılıçlarını çıkarıp, ağacın altına istirahat etmek amacıyla uzanmış.

Karşı tepelerden arap kabilelerinden birinin reisi, Allah Resûlü (s.a.v) sahabelerden uzakta, kılıcı ağaçta asılı olduğu halde savunmasız bir şekilde görünce “fırsat bu fırsattır” diyerek, Peygamber Efendimiz'i (s.a.v) öldürmek niyetiyle yaklaşp, kılıcını çekmiş ayağıyla peygamberimize dokunarak onu uyandırmış ve:

- Şimdi seni, benim elimden kim kurtaracak! demiş.

Muhterem kardeşlerim!

Yalnız da olsa, savunmasız da olsa insanların en yüreklisi ve korkusuzu Peygamberimiz'dir (s.a.v). Allah (c.c) bizi şefaatine nail eylesin, âmin. Adamın bu sözüne karşılık Resûlullah (s.a.v):

- Allah, deyince.

Adamın kılıcı elinden düşmüş Peygamberimiz (s.a.v) kılıcı bu sefer kendisi alıp adama, kendisine sorduğu soruyu aynı şekilde sorarak:

- Şimdi seni benim elimden kim kurtaracak, demiş.

Adam:

- Yâ Resûlullah! Ben ettim sen etme diye yalvarınca,

Resûlullah (s.a.v) sahabeleri çağırıp olan biten durumu anlatmış. Peygamber Efendimiz (s.a.v) adama dönerek:

- Eğer seni öldürmezsem Müslüman olur musun? buyurmuş;

- Hayır yâ Muhammed! Müslüman olmam, ancak senin dostunla dost, düşmanınla düşman olurum, diye söz verince.

Peygamberimiz (s.a.v):

- O halde serbestsin, seni Allah (c.c) için âzad ettim demiş.

Adam, sağ salim bir şekilde eve gidince bütün kabilesini toplamış ve:

- Ben, bugün dünyanın en iyi insanıyla karşılaştım. O mutlaka bir peygamberdir, eğer peygamber olmasaydı, beni o durumdayken affetmezdi. Gelin şimdi O'na gidelim ve hep birlikte Müslüman olalım, demiş. Ve gidip hepsi Müslüman olmuşlar.

Muhterem kardeşlerim!

Resûlullah (s.a.v) Efendimiz, her konuda, en üstün vasıflara ve ahlâka sahip olmuştur ve buyurmuştur ki:

- Kıyamet günü bana en yakın olanınız, ahlâkı en güzel olanınızdır.

Allah (c.c) Kur'ân-ı Kerîm'inde:

“Andolsun ki, Allah'ın (rızasını) ve ahiret gününü (n saadetini) umanlar ve Allah'ı çokça ananlar için Allah'ın Resûlü'nde, sizin için, pek güzel bir örnek vardır” buyurmuştur. (Ahzab, 21)

“Rauf” ve “Rahîm” isimleri Allah'ın (c.c) esmasında bulunduğu halde bu iki ismi, Resûlullah (s.a.v) Efendimiz'e vermiştir. Kıyamet gününde, bütün Peygamberler (Azimüşşan) ancak O'nun (s.a.v) şefaatiyle cennete girebileceklerdir. İlk cennete girecek olan Hz. Muhammed Mustafa'dır (s.a.v). Dünyada baş gözüyle Allah'ı (c.c) gören yalnız O'dur (s.a.v).

Allah (c.c) bütün peygamberlerine mucizeler vermiştir. Ama hepsi belirli bir zaman için verilip, belirli bir zaman sonra bitmiştir. Bu mucizeler Nuh (a.s) tufanı, Musa'nın (a.s) âsasının mucizesi, İsa'nın (a.s) ölüleri diriltmesi, İbrahim'i (a.s) ateşin yakmaması gibi hep belirli bir zamana mahsus olup, bir süre sonra bitmiştir.

Ancak Resûlullah'ın (s.a.v) mucizesi kıyamete kadar bâki kalacaktır.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kur'ân-ı Kerîm'inde:

“De ki: "Andolsun ki, (bütün) insanlar ve cinler, şu Kur'an'ın benzerini (yapıp) getirmek için toplansa, birbirine arka çık (ıp yardım et)seler yine de onun benzerini getiremezler.” (İsra, 88)

1400 sene geçtiği halde hâlâ ilk günkü gibi, bütün özelliğini koruyor ve Kur'ân-ı Kerîm'in bir âyeti bile değiştirilememiş olarak Allah (c.c) onu muhafaza ediyor. Kim değiştirmeye teşebbüs etmişse bunda muvaffak olamamıştır.

Elhâmdulillah Müslümanız! Elhâmdulillah Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.v) ümmetiyiz. Eğer bu dünyada mutlu ve huzurlu olmak istiyorsak, tek çare O'nun yolunu takip etmektir.

Resûlullah Efendimiz (s.a.v) buyurmuştur ki:

- Kıyamet günü hiçbir kul yoktur ki Allah'ın (c.c) huzuruna çıkmasın. Kıyamet günü insanlar sağına baktığında sâlih amelinden, soluna baktığında kötü amelinden ve önüne baktığında cehennemden başka bir şey görmeyecektir, -Allah bizi muhafaza eylesin. Âmin- buyurduktan sonra:

- Yarım hurma ile de olsa kendinizi cehennemden koruyunuz, buyurmuştur.

Resûlullah'ın (s.a.v) yanında on sene hizmet etmiş olan Enes b. Mâlik (r.a) anlatıyor ki:

- Resûlullah (s.a.v) bir gün bana;

- Benim ahlâkımı seven beni sevmiş olur. Beni seven cennette bana komşu olur. Ve yine! Evladım, eğer yapabilirsen, kalbinde hiçbir Müslümana buğz ve adâvet bulundurmadan yaşa ve kalbini temiz tut, buyurmuştur.

Hasan-ı Basrî'nin (k.s) bir câriyesi varmış. Çok aksi ve katı kalpli olan bu cariye bir gün Hasan-ı Basrî'nin (k.s) oğlunun başına sıcak su dökmüş, Hasan-ı Basrî (k.s):

- Neden böyle bir şey yaptın, diye sormuş. Cariye de:

- Seni kızdırmak için, deyince.

Hasan-ı Basrî (k.s):

- Sana bu hareketi yaptıran şeytanı kızdırmak için ben de seni Allah (c.c) için âzad ettim, demiş.

Allah (c.c) hepimizi Resûlullah (s.a.v) Efendimizin şefaatine nâil eylesin, âmin.